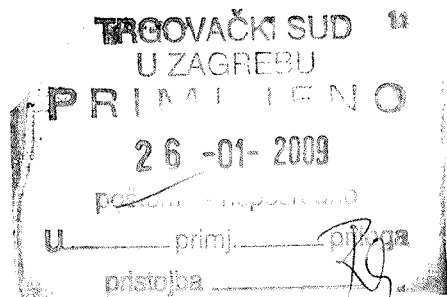

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

IX Pž-245/08-3

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA i RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Branke Vučaj, predsjednice vijeća, Dubravke Zubović i Lidije Tomljenović, članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja JOSIPA PULEKA iz Zagreba, Strojarska 2, kojeg zastupa punomoćnik Hrvoje Petric, odvjetnik iz Zagreba, Masarykova 11/II, protiv tuženika ALFA KOMPJUTER d.o.o., Zagreb, Hvarska 1A, kojeg zastupa punomoćnik Radovan Lipanović, odvjetnik iz Zagreba, Šeniona 32, radi isplate tržišne vrijednosti poslovnog udjela, odlučujući o tuženikovo žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2841/06 od 4. listopada 2007. godine, u sjednici vijeća održanoj 9. prosinca 2008. godine

presudio je

Djelomično se odbija tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje točka I. izreke presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2841/06 od 4. listopada 2007. godine.

riješio je

I. Ukida se točka II. izreke presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2841/06 od 4. listopada 2007. godine u odluci o parničnom trošku i u tom dijelu predmet vraća istom sudu na ponovan postupak.

II. Odbija se tužiteljev zahtjev da mu tuženik nadoknadi trošak odgovora na žalbu u iznosu od 122.000,00 kn.

167/A

Obrazloženje

Trgovački sud u Zagrebu presudom poslovni broj P-2841/06 od 4. listopada 2007. godine naložio je tuženiku da plati tužitelju iznos od 629.064,87 kn sa zateznim kamatama; i to na iznos od 616.225,61 kn od 18. studenoga 1998. godine do isplate, a na iznos od 12.839,26 kn zateznu kamatu od 7. studenoga 2002. godine do isplate (točka I. izreke presude). Naloženo je tuženiku da nadoknadi tužitelju parnični trošak odmjeren u iznosu od 358.509,46 kn (točka II. izreke presude). Ukratko, prvostupanjski sud donosi pobijanu presudu pozivom na odredbu čl. 421. st. 2. Zakona o trgovačkim društvima („Narodne novine“ broj 111/93, 34/99, 121/99 – vjerodostojno tumačenje, 52/00 – Odluka US RH, 118/03 i 107/07 – dalje: ZTD). Odluka o parničnom trošku donesena je pozivom na odredbu čl. 154. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03 i 88/05 – dalje: ZPP).

Protiv te presude tuženik je pravovremeno podnio žalbu zbog svih žalbenih razloga označenih u čl. 353. st. 1. ZPP-a, te zbog odluke o troškovima postupka. Ukratko, mišljenja je da je ostvarena bitna povreda odredaba parničnog postupka, jer da je izreka pobijane presude nejasna i nerazumljiva, a u obrazloženju presude nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama. Pogrešno su primijenjene odredbe Zakona o trgovačkim društvima, i to čl. 420., čl. 421. i čl. 450. ZTD-a; odredbe Zakona o reviziji („Narodne novine“ broj 90/92 i 146/05), te odredbe Zakona o računovodstvu („Narodne novine“ broj 90/92, 146/05 i 109/07). Prvostupanjski sud nije odlučio o prigovoru promašene pasivne legitimacije. Pogrešno su primijenjene odredbe ZPP-a o provođenju vještačenja, odnosno odredbe Zakona o reviziji o provođenju revizije poslovanja. Isto tako, nije odlučeno o prigovoru zastare. Odluka o parničnim troškovima je pogrešna. Na kraju, tuženik predlaže preinačiti pobijanu presudu u smislu žalbenih navoda i odbiti tužitelja u cijelosti s tužbenim zahtjevom, odnosno podredno ukinuti pobijanu presudu i predmet vratiti na ponovno suđenje „... uz obaveznu izmjenу prvostupanjskog sudskeg vijeća koje će tuženiku osigurati objektivno suđenje koje će biti provedeno u razumnom roku.“

Tužitelj je odgovorio na tužnikovu žalbu koju smatra neosnovanom. Predlaže odbiti žalbu i potvrditi prvostupanjsku presudu. Tužitelj traži trošak sastava odgovora na žalbu u iznosu od 122.000,00 kn.

Tužnikova žalba nije osnovana u odnosu na točku I. izreke pobijane presude, a u odnosu na točku II. izreke prvostupanjske presude (odluka o parničnom trošku) žalba je osnovana.

Pobijana presuda ispitana je sukladno odredbi čl. 365. st. 2. ZPP-a u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9. i 11. tog Zakona i s obzirom na pravilnu primjenu materijalnog prava. Ovaj sud drugog stupnja je utvrdio

da je pobijana presuda pravilna i osnovana na zakonu u odnosu na točku I. izreke pobijane presude, a sve kako slijedi:

Prilikom donošenja pobijane presude prvostupanjski sud nije počinio niti jednu apsolutno bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. ZPP-a na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti.

Nije u pravu žalitelj kada tvrdi da je počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a na koju se opisno ukazuje u žalbi, jer izreka presude je jasna i razumljiva, a u obrazloženju presude su navedeni razlozi o odlučnim činjenicama. Suprotno tvrdnjama žalitelja, pobijana presuda nema nedostataka zbog kojih se ne može ispitati. Nije nerazumljiva, ne proturječi sama sebi i datim razlozima, a dati razlozi nisu nejasni niti proturječni; a o odlučnim činjenicama ne postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava i zapisnika i samih tih isprava i zapisnika.

Prvostupanjski sud je ispitao sve činjenice bitne za donošenje pravilne i zakonite odluke u ovom predmetu, te je na temelju izvedenih dokaza i njihove ocjene u smislu čl. 8. ZPP-a valjano utvrdio činjenično stanje.

Predmet ovog spora je tužiteljev tužbeni zahtjev glede naknade tržišne vrijednosti njegovog poslovnog udjela u tuženiku. Prvostupanjski sud je ovaj tužiteljev zahtjev razmatrao u smislu odredbe čl. 421. st. 2. ZTD-a, prema kojoj član koji istupi iz društva i član koji je iz društva isključen imaju pravo da im se nadoknadi tržišna vrijednost njihova poslovnog udjela, kakva je bila u vrijeme istupanja odnosno isključenja.

U prvostupanjskom postupku utvrđene su sljedeće činjenice; Odlukom Skupštine tuženika od 29. listopada 1998. godine Josip Pulek, kao imatelj jednog poslovnog udjela u društvu koji predstavlja 25% temeljnog kapitala društva isključen je iz društva; a na ime isključenja društva Josipu Puleku društvo će izvršiti isplatu iznosa od 619.885,00 kn. U toj odluci je navedeno da je taj iznos utvrđen kao 25% vrijednosti društva utvrđene po „KOPUN I KOPUN“ d.o.o., Zagreb na temelju Analize pozicije bilance društva u cilju utvrđivanja vrijednosti društva na dan 30. rujna 1998. godine (list 43. spisa). Nadalje, rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-80/99 od 8. prosinca 1999. godine odbačena je tužiteljeva tužba Josipa Puleka iz Zagreba (protiv tuženika ALFA KOMPJUTER d.o.o., Zagreb) kojom traži utvrđivanje ništavosti Odluka Skupštine tuženika od 29. listopada 1998. godine kojom je tužitelj isključen iz tuženika. Dakle, tužitelj je u predmetu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-80/99 od 8. prosinca 1999. godine tražio da se utvrdi da su Odluke Skupštine tuženika od 29. listopada 1998. godine, a koje se odnose na isključenje tužitelja iz društva kao imatelja jednog poslovnog udjela, da društvo izvrši isplatu tužitelju u iznosu od 619.885,00 kn, da se odluka o statusu tužitelja kao zaposleniku odgađa do daljnjega, te da se tužitelj razriješi dužnosti člana uprave s danom 29. listopada 1998. godine – ništave. Rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-3489/00-2 od 12. rujna 2000. godine potvrđeno je rješenje

Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-80/99 od 8. prosinca 1999. godine kojim se tužba odbacuje kao nepravovremena (list 105. do 109. spisa).

Dakle, kao nesporna činjenica utvrđeno je da je tužitelj Odlukom Skupštine tuženika od 29. listopada 1998. godine isključen iz trgovačkog društva ALFA KOMPJUTER d.o.o. iz Zagreba; te da je tuženik isplatio tužitelju iznos od 619.885,00 kn na ime 25% vrijednosti društva i to 30. prosinca 1998. godine. Tužitelj u konačno postavljenom tužbenom zahtjevu potražuje tržišnu vrijednost poslovnog udjela po revizijskom izvješću od 26. srpnja 2007. godine u iznosu od 1.236.110,61 kn odnosno potražuje isplatu iznosa od 629.064,87 kn sa zateznom kamatom od utuženja tj. od 18. studenoga 1998. godine do isplate (1.236.110,61 kn – plaćeni iznos od 619.885,00 kn = 629.064,87 kn), te iznos od 12.839,26 kn, a što predstavlja zateznu kamatu obračunatu na plaćeni iznos od 619.885,00 kn koji je iznos tuženik platio tužitelju 30. prosinca 1998. godine, s procesnom kamatom od podnošenja zahtjeva tj. od 7. studenoga 2002. godine do isplate. Dakle, proizlazi da je tužitelj ocijenio da isplaćeni iznos od 619.885,00 kn nije adekvatan, odnosno da je taj iznos prenizak, i da ne predstavlja u cijelosti naknadu tržišne vrijednosti poslovnog udjela.

Neosnovan je navod tuženika da je osnovan prigovor presuđene stvari, a sve pozivom na citirano rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-80/99 od 8. prosinca 1999. godine, koje je potvrđeno rješenjem Visokog trgovačkog suda republike Hrvatske poslovni broj PŽ-3489/00-2 od 12. rujna 2000. godine. Naime, o predmetu o kojem je pravomoćno odlučeno ne može se više ni u parnici u kojoj je odluka donesena ni u bilo kom drugom postupku ponovno odlučivati. Pravomoćna presuda vezuje pravne subjekte na koje se proteže njezina pravna snaga. Postojeća pravomoćna odluka je negativna procesna pretpostavka za ponovno suđenje. Sud mora tijekom cijelog postupka po službenoj dužnosti paziti je li stvar već pravomoćno presuđena; ukoliko utvrdi da je parnica pokrenuta o zahtjevu o kojem je već pravomoćno odlučeno, mora odbaciti tužbu (čl. 288. st. 2., čl. 301. i čl. 333. st. 2. ZPP-a). Povreda tih pravila o pravomoćnosti je apsolutno bitna povreda pravila parničnog postupka (arg. ex. čl. 354. st. 2. t. 9. ZPP-a).

Imajući u vidu da je predmet spora u parničnom predmetu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-80/99 zahtjev tužitelja da se utvrdi da su Odluke Skupštine tuženika od 29. listopada 1998. godine ništave, te se odnose na isključenje tužitelja iz društva kao imatelja jednog poslovnog udjela, da društvo izvrši isplatu tužitelju u iznosu od 619.885,00 k, te da se Odluka o statusu tužitelja kao zaposleniku odgađa do daljnjega, te da se tužitelj razriješi dužnosti člana uprave s 29. listopada 1998. godine. Međutim, u ovom predmetu konačno postavljenim tužbenim zahtjevom tužitelj zahtijeva isplatu tržišne vrijednosti poslovnog udjela. Iz ovog slijedi zaključak da je pravilna ocjena prvostupanjskog suda da prigovor presuđene stvari nije osnovan.

Učinci isključenja odnosno istupanja člana iz društva su istovjetni.

Iz podataka u spisu proizlazi da je tužitelj isključen iz trgovačkog društva tuženika na temelju čl. 11. Društvenog ugovora od 18. prosinca 1998. godine (list 30. do 35. spisa). Nakon što društvo donese odluku o isključenju potrebno je članu isplatiti naknadu, jer tek isplatom naknade prestaje članstvo u društvu (čl. 421. st. 3. ZTD-a). Temeljno pravilo koje postoji u svezi s naknadom je pravilo o isplatu članu tržišne vrijednosti njegovog poslovnog udjela. To je ona vrijednost koja uključuje stvarnu vrijednost udjela ili vrijednost koja proizlazi iz očekivanja budućeg udjela u dobitku društva. Kod toga, pod stvarnom vrijednošću treba razumjeti onu vrijednost koja bi pripala članu društva ako bi društvo bilo likvidirano u trenutku isplate te naknade. Stvarna vrijednost društva je razlika između broja aktive i pričuva i obveza društva, a stvarna vrijednost udjela je odgovarajući dio te razlike izračunan prema omjeru temeljnog uloga isključenog člana i temeljnog kapitala društva. Dakle, tužitelj, kao isključeni član društva ima pravo po zakonu na naknadu, a kako je to propisano u čl. 421. st. 2. ZTD-a. U naslovu tog članka izričito se govori da se njime uređuje učinak istupanja ili isključenja člana iz društva, a o tome se govori i u sva tri stavka tog članka, s time da se drugim stavkom propisuje pravo tog člana na naknadu. Dakle, članu treba naknaditi vrijednost poslovnog udjela kakva je bila u vrijeme isključenja. Ukazuje se na odredbu st. 3. čl. 421. ZTD-a u kojem je samo naznačeno kako „članstvo u društvu člana koji je istupio iz društva ... prestaje kada ... se isplati naknada“, a st. 2. čl. 421. ZTD-a kako „član koji istupi (je isključen) iz društva ... ima ... pravo da mu se nadoknadi tržišna vrijednost njegova poslovnog udjela kakvo je bilo u vrijeme istupanja“. Jezična analiza ukazuje na gramatičku proturječnost citiranog teksta: ne može se govoriti o prestanku članstva onog člana „koji je istupio (isključen) iz društva“, jer riječ „istupanje (isključenje)“ u prošlom svršenom vremenu ukazuje na to da je prestanak članstva već nastupio. Jednostavnije, onaj koji je istupio, odnosno koji je isključen ne može biti član društva, jer je već istupio odnosno jer je već isključen. Zbog toga izraz „koji je istupio odnosno koji je isključen“ u citiranim odredbama treba shvatiti kao izraz „koji je očitovao volju za istupanjem odnosno isključenjem“. Dakle, član koji je očitovao volju za istupanjem, odnosno koji je isključen ima pravo na naknadu tržišne vrijednosti njegovog poslovnog udjela kakva je ona bila u vrijeme očitovanja volje za istupanjem odnosno kada je isključen, a njegovo članstvo u društvu prestaje tek onda kada mu se ta naknada isplati. Postavlja se pitanje kakav je pravni položaj člana koji je očitovao volju za istupanjem iz društva, odnosno koji je isključen iz društva, odnosno je li on i dalje uživa sva članska prava u društvu ili su ona ograničena, a ako jesu onda kako? Na ovo treba potražiti odgovor u Društvenom ugovoru. Kada u Društvenom ugovoru nema odgovora, kao što je u konkretnom slučaju, tada društvo treba ustati konstitutivnom tužbom tražeći da sud člana isključi iz društva. Međutim, u konkretnom slučaju postoji Odluka Skupštine društva o isključenju tužitelja od 29. listopada 1998. godine koja je postala pravomoćna (rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-80/99 od 8. prosinca 1998. godine – list 105. spisa). U ovom predmetu tužitelj zahtijeva isplatu naknade tržišne vrijednosti poslovnog udjela jer je mišljenja da je naknada koju mu je društvo isplatilo prenisko određena i neadekvatna.

Pravilno prvostupanjski sud na osnovi nalaza i mišljenja vještaka R.T. MAGIĆ d.o.o. revizorska tvrtka od 27. lipnja 2007. godine (list 331. do 340. spisa), odnosno

iskaza vještaka Ivica Magića od 20. rujna 2007. godine (list 429. do 430. spisa) zaključuje da je vještak na temelju dostupne dokumentacije izradio svoj nalaz i mišljenje. Naime, tuženik nije dostavio nikakvu dokumentaciju sudu i vještaku kojom bi doveo u pitanje nalaz i mišljenje vještaka od 27. lipnja 2007. godine. U cijelosti se prihvaća zaključak prvostupanjskog suda da su neosnovani prigovori tuženika na nalaz i mišljenje sudskog vještaka. Ocjena je ovog suda da je tuženik „komentirao“ nalaz i mišljenje vještaka, a bez stavljanja konkretnih primjedbi. Na ročištu od 20. rujna 2007. godine vještak je posebno istaknuo da nije od tuženika dobio nikakvu dokumentaciju, da je nalaz i mišljenje sačinio na temelju dostupne dokumentacije pribavljene od Porezne uprave; da je nalaz i mišljenje temeljio na dinamičkoj metodi te da je koristio usluge ovlaštenih revizora kao suradnika na izradi ovog nalaza i mišljenja. Ovdje se ocjenjuju neosnovanim navodi žalitelja u dijelu u kojem žalitelj u žalbi opširno navodi kako je prvostupanjski sud pogrešno primijenio odredbe Zakona o računovodstvu, Zakona o reviziji; te se ovdje ukazuje na rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj R1-366/02 od 13. veljače 2003. godine kojim je odbijen prijedlog predlagatelja Josipa Puleka iz Zagreba protiv protustranke ALFA KOMPJUTER d.o.o. iz Zagreba za imenovanje revizora radi revizije godišnjih financijskih izvješća trgovačkog društva ALFA KOMPJUTER d.o.o. Zagreb (list 324. do 325. spisa) i rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-1656/03-3 od 19. prosinca 2006. godine, kojim je potvrđeno citirano rješenje od 13. veljače 2003. godine (list 326. do 328. spisa); te se ovdje upućuje na obrazloženje citiranih rješenja, a bez potrebe ponavljanja. U tom smislu neosnovanim se ocjenjuju navodi žalitelja. Slijedom iznesenog valja zaključiti da je u ovom postupku provedeno vještačenje, da je to vještačenje proveo R. T. MAGIĆ d.o.o. iz Zagreba, koji je koristio podatke i dokumentaciju koja prileži spisu, koja je pribavljena po prethodno provedenom vještačenju po vještacima mr. Ivanu Tkalecu i Dragutinu Gergely dipl. ing. arhitekture, stalnim sudskim vještacima, računovodstveno financijske struke i građevinske struke; te je nakon provedenog vještačenja utvrdio tržišnu vrijednost udjela tužitelja. Prvostupanjski sud je pravilno usvojio nalaz i mišljenje vještaka kao stručan, detaljno obrazložen i sukladan pravilima struke. Pravilnom primjenom čl. 259. i čl. 260. ZPP-a prvostupanjski sud je usvojio nalaz i mišljenje vještaka.

Vještak je osoba koja koristeći se svojim stručnim znanjem, iznosi svoja zapažanja (nalaz) i mišljenje o činjenicama koje bi mogle biti važne za utvrđivanje istinitosti navoda koji su predmet dokazivanja. To su osobe koje imaju stručno znanje potrebno za razjašnjenje nekih činjenica. Sud izvodi dokaz vještačenjem kada mu je radi utvrđivanja ili razjašnjenja neke činjenice potrebno stručno znanje kojim sud ne raspolaže (čl. 250. ZPP-a). Ni jednim propisom nije zabranjeno da vještak prilikom izrade nalaza koristi pomoć stručnih osoba, jer u ovom predmetu izvješće o vještačenju je doneseno od strane R. T. MAGIĆ d.o.o.; a ne od osoba čije stručno znanje je korišteno prigodom vještačenja. U tom smislu neosnovani su navodi žalitelja da su vještačenja potpisali mr. Ivan Lučić, dipl. oec. i Tanja Korčicki, dipl. oec. jer ih sud nije angažirao za vještačenje.

Zbog toga se prihvaća ocjena prvostupanjskog suda kada je utvrdio da tržišna vrijednost potpunog udjela tužitelja u tuženiku iznosi 1.236.110,61 kn; a kako je tuženik tužitelju platio na ime naknade poslovnog udjela iznos od 619.885,00 kn, koji je tuženik položio kod javnog bilježnika; pa je tuženik na ime tržišne vrijednosti poslovnog udjela dužan tužitelju još iznos od 616.225,81 kn sa zateznom kamatom od utuženja tj. od 18. studenoga 1998. godine. Na plaćeni iznos od 619.885,00 kn tužitelj je obračunao zateznu kamatu od utuženja, 18. studenoga 1998. godine do dana plaćanja tog iznosa tj. do 30. prosinca 1998. godine; i to u iznosu od 12.839,96 kn s procesnom kamatom od 7. studenoga 2002. godine tj. od dana podnošenja zahtjeva sudu a u smislu čl. 279. st. 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 107/95, 7/96, 91/96, 112/99, 88/01 i 35/05 – dalje: ZOO). Pravilnom primjenom čl. 277. i čl. 279. st. 2. ZOO-a sud je usvojio tužiteljev zahtjev za isplatu obračunatih zateznih kamata u iznosu od 12.839,26 kn. Odredba čl. 277. ZOO-a je prisilne naravi i dužnik koji zakasni s plaćanjem novčane obveze duuguje pored glavnice i zatezne kamate. Prema tome, činjenična podloga za utvrđenje osnovanosti tog zahtjeva je utvrđenje postojanja obveze tuženika za plaćanje novčanog iznosa i plaćanje sa zakašnjenjem.

Isto tako, nije osnovan navod žalbe da je prvostupanjski sud pogrešno ocijenio prigovor zastare potraživanja tužitelja za isplatu poslovnog udjela zbog isključenja iz društva. Naime, pravilno zaključuje prvostupanjski sud da je tužitelj podnio tužbu u ovom predmetu 18. studenoga 1998. godine, a da je tuženik odluku o isključenju tužitelja iz društva donio 29. studenoga 1998. godine, pa prema tome nije nastupila zastara iz čl. 371. ZOO-a.

Slijedom iznesenog, ocijenjeno je da žalitelj svojim navodima nije doveo u sumnju pravilnost i relevantna utvrđenja prvostupanjskog suda u odnosu na točku I. izreke prvostupanjske presude.

Zbog toga je valjalo prema čl. 368. st. 1. ZPP-a odbiti žalbu u odnosu na točku I. izreke pobijane presude kao neosnovanu i potvrditi točku I. izreke prvostupanjske presude jer je ustanovljeno da u odnosu na taj dio pobijane presude ne postoje žalbeni razlozi na koje ukazuje žalitelj, a niti žalbeni razlozi na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti.

Stoga je odlučeno kao u izreci ove presude.

Kako je uvodno izneseno odluka o parničnom trošku sadržana u točki II. izreke pobijane presude je nepravilna zbog pogrešnog pristupa prvostupanjskog suda. U tom dijelu prvostupanjski sud je počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a, jer nije naveo razloge o odlučnim činjenicama pa u tom dijelu nije moguće odgovoriti na navode žalitelja.

Zbog toga je točku II. izreke prvostupanjske presude (odluka o parničnom trošku) valjalo na temelju čl. 369. st. 1. ZPP-a ukinuti i vratiti u tom dijelu na ponovan postupak.

U ponovnom postupku prvostupanjski sud će odlučujući o parničnom trošku imati u vidu da tužitelj ima pravo na parnični trošak primjenom čl. 154. st. 2. i čl. 155. ZPP-a. U predmetnom sporu provedeno je vještačenje po sudskom vještaku. Dakle, ne dolazi do primjene Tarife revizorskih usluga („Narodne novine“ broj 63/06), a kako to pravilno navodi žalitelj u žalbi.

Tužiteljev zahtjev za naknadu troška odgovora na žalbu nije osnovan. Naime, ta postupovna radnja nije bila potrebna za vođenje ove parnice (čl. 166. st. 1. u vezi s čl. 154. st. 1. i čl. 155. st. 1. ZPP-a).

Stoga je riješeno kao u točki II. izreke ove odluke.

U Zagrebu 9. prosinca 2008. godine

PREDSJEDNICA VIJEĆA
BRANKA VUČAJ, v.r.

Za točnost otpravka
ovlašteni službenik

BRANKICA CURMAN